

[Per Tærsebøl]

Den socialdemokratiske ordfører svang sig lidt højt op, synes jeg. Godt nok har vi i den konservative gruppe sympati for forslaget, men ligefrem at tale om paradiset, fordi det bliver gennemført, er efter min mening lidt højt oppe.

Dette forslag er, kan man vist roligt sige, en videreudbygning af den tidligere regerings forslag fra 1992, og jeg skal da tilstå, at da jeg dengang stod på talerstolen, sagde jeg noget af det, som nu er kommet med i forslaget her. Så set med de øjne må jeg sige – og det er nok også den eneste gang, jeg kommer til at erkende det – at med den tilføjelse, der kommer i forslaget her, begræder jeg ikke lige netop med hensyn til dette, at vi har fået en ny regering.

Man ønsker at hjælpe de små og mellemstore virksomheder, som det er sagt tidligere, og det synes jeg er en god ting, selv om tilskud ikke ligefrem er min kop te. Jeg tvivler på, om det kan skabe flere arbejdspladser; men der skal gøres noget, vi skal forsøge noget, og derfor går vi også ind for forslaget.

Sidste gang efterlyste jeg, at man ud over fremstillingsvirksomheder også tog service og handel med. Det er kommet med i dette forslag, og det hilser jeg med tilfredshed; vi går ind for det, ingen diskussion om det. Men jeg skal indrømme, at jeg tror desværre ikke på, at det kommer til at sætte gang i hjulene. Det hjælper nok en lille smule, men desværre ikke så meget, som det kunne gøre.

Jeg har en anden idé, som jeg bærer frem ved slige lejligheder – jeg ved ikke, om den er konservativ, eller hvad – om en generel rentesænkning eller fastlåsning af renten. Den største svøbe for erhvervslivet, især for de små og måske også de mellemstore virksomheder, er simpelt hen den tumbede rente, som ryger op og ned hele tiden, især op. Kunne man ikke på en eller anden måde få låst den fast, så man hvert år, når man lagde sit budget i virksomhederne, vidste hvor høj renten var?

Jeg hylder da helt bestemt de frie kræfters spil, det gør man jo, når man er konservativ. Men det er sådan inden for min egen virksomhed – det kan jeg godt sige i en lukket kreds, og man kan jo roligt sige, at vi er en lukket kreds; vi er ikke så mange til stede, så jeg vil bede om, at man ikke siger det rundt omkring – hver gang renten stiger med 3 pct., forsvinder der en medarbejder i min lille virksomhed, hvor vi be-

skæftiger 12-14 personer. Og i år er den altså røget op, noget med 4-5 pct., og hvis det var fortsat, ville der altså ryge to mennesker. Den situation tror jeg at usandsynlig mange virksomheder står i, og derfor ville noget af det vigtigste simpelt hen være, hvis man hvert år kunne sige, at nu er renten det og det – og helst så lav som overhovedet muligt.

Jeg kender da godt denne forklaring med, at det er tyskerne og udlandet, der bestemmer, og hvad ved jeg, og det er det selvfølgelig også. Men det er lidt amoralsk, når vi ved, at ved den sidste kronekrise – hvad jeg synes var dygtigt gjort – tjente Nationalbanken ½ mia. kr., men samtidig forsvandt der måske 5.000 ud af arbejdsmarkedet af den grund. Set i det lys synes jeg egentlig ikke, at det er det bedste forslag, der ligger her; det var hellere renten, man skulle tage fat på.

Så skal jeg nok lade være med at tale om momsnedsettelse og skattelettelser og den slags ting, selv om det også ville være meget, meget bedre end et forslag af denne karat. Det ville give optimisme i samfundet, det ville give tiltro til, at den nye regering havde så megen selvtillid og optimisme, at den turde tage en chance og risikere noget af det offentlige budget; man kunne f.eks. lave en momsnedsettelse, sørge for, at renten lå fast i et år, eller sænke skatterne. Men det tør man simpelt hen ikke, og det viser altså, at denne regering ikke har den optimisme, der skal til for øjeblikket.

Samfundet har brug for optimisme. Opsvinget lurer lige omkring hjørnet, er jeg sikker på; men der er ingen, der tør bruge en krone, for man ved ikke, om man er fyret i morgen, og det er dét, der er problemet. Alle de ordninger, vi laver, er gode nok, vi er med på dem, hvis der er fornuft i dem, og det er der også i dette lovforslag. Men det, det drejer sig om, er simpelt hen, at vi alle sammen tror på, at der kommer gang i hjulene igen – det er også et lille hib til ministeren, og det kan han tage med hjem til regeringen, hvis han ellers har tid til det.

Jeg kunne også godt i denne forbindelse tænke mig, at det havde været ministeren for erhvervspolitisk samordning, der fremsatte et lovforslag som dette her, for det griber jo ind i masser af ministeriers sagsområder ... og nu er min taletid slut.

(Kort bemærkning).